

مبارزه‌ی طبقاتی یا سازش طبقاتی؟

واکنش شماری از رهبران اتحادیه‌های کارگری امریکا به

پیشنهاد وحدت با کارفرمایان در مبارزه با کرونا

ترجمه‌ی احمد سیف

اعتراض کارگران خدمات بهداشتی در امریکا، شیکاگو

Photo: Alan Maass

در این لحظه که با بحرانی بی‌مانند روبه‌رو هستیم، چه‌گونه می‌توان سلامت جسمی و اقتصادی کارگران امریکا را تضمین کرد؟ براساس سرمقاله‌ای که در نشریه‌ی «امریکا تودی» چهار رهبر اتحادیه‌های کارگری منتشر کردند می‌خوانیم که «ویروس کرونا درواقع آزمون استرس برای سرمایه‌داری است و ما نشانه‌های امیدوارکننده‌ای مشاهده می‌کنیم» و پاسخ ما هم آن است که «با شرکت‌هایی که خوب مدیریت می‌شوند» و می‌توانند «برنامه‌ی برون‌رفت از این بحران را مدیریت کنند، با وحدت بین خود و یافتن راه‌های جدید برای حمایت، حفظ و پرداخت حقوق شاغلان» مشارکت کنیم.

با نهایت احترام، با این راه برون‌رفت موافق نیستیم. درمقابل ویروس کرونا، تنها راه حفظ زندگی و معاش کارگران از کانال مبارزه‌ی طبقاتی می‌گذرد، نه سازش طبقاتی. واقعیت دارد که بعضی از کارفرماها در واکنش به ویروس کرونا، سیاست‌هایی به‌نفع کارگران اتخاذ کرده‌اند. ولی حیرت‌آور است سرمقاله‌ای که چهار تن از رهبران اتحادیه‌ی کارگری نوشته‌اند علل بدیهی این رفتار نیک‌خواهانه را نادیده می‌گیرد. این کمپانی‌ها درمقابل اقدامات کارگران از جمله حضور اتحادیه‌های کارگری ناگزیر از این کار شده‌اند. همه‌ی کمپانی‌ها حتی آن‌ها که مدیران بسیار روشن‌اندیشی هم دارند، به‌سبب فشار بازار، سود را بر همه‌چیز مقدم می‌شمارند. به‌این دلیل است که طبقه‌ی کارگر نمی‌تواند از شرکت‌های «خوب» بخواهد که او را نجات دهد. طبقه‌ی کارگر باید خودش خودش را نجات بدهد. در محل‌های کاری که با کارگران عضو اتحادیه اداره می‌شود، مشاهده می‌کنیم که در سطح کشور پرستاران خواستار آن شده‌اند که نیازهای حفاظت از آن‌ها باید بر هرچیز دیگر مقدم باشد و حتی در محل کارهایی که اتحادیه‌های کارگری حضور ندارند، مثل آمازون و هول فود، در این محل‌ها هم کارگران در هفته‌های اخیر با حرکت‌های اعتراضی قهرمانانه‌ی خود - از جمله با دست کشیدن از کار - خواستار حمایت‌های اولیه از خود شده‌اند. بسیاری از این مبارزات دست‌آوردهای مهمی داشته است. آمازون مجبور شد درنهایت برای کارگران انبارهای خود ماسک حمایتی تهیه کند و درجه‌ی حرارت بدن کارگران را قبل از آغاز شیفت کاری خود و پس از اتمام کار اندازه بگیرد. اینستوکارت اعلام کرده که تقاضای کارگران و کارمندان خود برای ابزارهای حمایت بهداشتی را پذیرفته است.

ولی هنوز مبارزات بسیار بیش‌تری باید انجام بگیرد و سازمان‌دهی گسترده‌تری در محل‌های کاری صورت بگیرد تا کارگران بتوانند سیاست‌های اقتصادی و بهداشتی موردنیاز کارگران برای برون‌رفت از این بدترین بحرانی را که برای نسل‌ها حادث شده است به‌دست بیاورند.

کارگرانی که در بخش‌های اساسی اقتصاد کار می‌کنند در سرتاسر کشور زندگی‌شان را به مخاطره می‌اندازند ولی به آن‌ها به دلیل حرص و آز کارفرماها دستمزدهای فقرآور پرداخت می‌شود. زنان و کارگران رنگین‌پوست به‌طور نابرابری از این ناهنجاری‌ها سهم دارند. اکنون این تنها سلامت جسمی ما نیست که با خطر روبرو شده است. درمقابل بحران ویروس کرونا، برنامه‌های حمایت اقتصادی اضطراری که در امریکا در پیش گرفته شد در مقایسه با دیگر کشورهای صنعتی جهان رنگ می‌بازد.

به کارگران امریکایی در کمپانی‌هایی که بیش از ۵۰۰ نفر یا کم‌تر از ۵۰ نفر کارگر دارند، بیمه‌ی بیکاری برای بیماری پرداخت می‌شود. پرداخت یک‌باره‌ی یک چک ۱۲۰۰ دلاری از سوی دولت، برای کمک به ما درشرایطی که با بدترین بحران اقتصادی که از زمان بحران بزرگ با آن روبرو شده ایم کافی نیست و بعلاوه شامل حال میلیون‌ها کارگر که اسناد کافی ندارند نمی‌شود. درنهایت، ما تنها کشور عمده‌ی جهان هستیم که در آن بهداشت عمومی به‌عنوان یک حق سراسری و همگانی تضمین نمی‌شود و درنتیجه ۲۲ میلیون کارگری که در یک ماه گذشته کارشان را از دست داده‌اند نه تنها در معرض ورشکستگی که با خطر ویروس کرونا هم روبرو هستند.

سرمایه‌داری در این آزمون استرس کرونا مردود شده است و ما نمی‌توانیم با تمنا از اخلاق رهبران کمپانی این مردودشدن را تغییر بدهیم. کارفرماها می‌دانند که اگر اتحادیه‌های کارگری را به‌رسمیت بشناسند و تسهیلات رفاه اجتماعی فراهم کنند، از سود و قدرت‌شان کاسته خواهد شد. از همی روست که آمازون، کارگرانی را که جرأت کردند تا سازمان‌دهی کنند از کار اخراج کرده است و [کمپانی] تریدر جو هم به‌طور فعال علیه اتحادیه‌های کارگری فعالیت می‌کند و چرا سیاستمداران در هر دو سوی دراین کشور (دموکرات‌ها و جمهوری‌خواهان) لایحه‌ای که برای این لحظه‌ی بی‌مانند حیاتی بود- نجات اقتصادی مردم- را تصویب نکردند.

اتحادیه‌های کارگری اکنون این فرصت سیاسی و این مسئولیت اخلاقی را دارند تا به سازمان‌دهی جنبشی از همه‌ی کسانی که کار می‌کنند، چه آنها که عضو اتحادیه‌ها هستند و چه آنها که عضو نیستند، برای مبارزه برای به دست آوردن امنیت و حمایت‌های رفاهی که سزاوار آن هستند، مساعدت کنند. همانند کارگران بازار محصولات کشاورزی اسپرووات در مک آلن تکزاس که توانستند فاصله‌گیری اجتماعی را در فروشگاه‌های‌شان افزایش بدهند، با سازمان‌دهی خود و در توافق با اکثریت همکاران کارگر از رؤسای خود محیط کاری سالم‌تری خواستند. ما نمی‌توانیم صبر کنیم. تکمیل‌های دست به کارهای درست بزنند، باید آنها را به اقدامات درست مجبور کنیم.

امضای ۲۶ رهبر اتحادیه‌های کارگری در امریکا

پیوند با منبع اصلی:

<https://labornotes.org/blogs/۲۰۲۰/۰۴/class-struggle-or-class-snuggle>